

jako tropické liány. Na asfaltové podlaze se povalovala prkna a rozbité dlaždičky. Tu a tam z ní nebezpečně trčely zrezivělé pozůstatky strojů. Navzdory kousavému mrazu to tu nakysle páchlo plesnivinou. Jejich kroky se nejspíš rozléhaly celou obří budovou.

Zastavili se a napínali sluch, ale všude vládlo ticho.

„Tohle nemá cenu,“ řekl Ernshaw rozladěně. „To je ti jasný, ne?“

„Asi nemá,“ přitakal Rodwell a svítil baterkou do každého kouta. Od chvíle, kdy obdrželi to hlášení, působil odhodlaněji než obvykle, což Ernshawa zaujalo. Keith Rodwell dělal policajta tak dlouho, že spoléhal na svoje vytríbené instinkty. Soudě podle jeho momentálního chování upřímně věřil, že se tu děje něco nepatřičného.

„Tak jo, nechám se poddat,“ řekl Ernshaw. „Co tu podle tebe najdeme?“

„Nerozčiluj se. I kdyby si z nás někdo vystřelil, tak ho zkusíme načapat.“

„Keithi... je vánoční ráno. Proč by někdo...“

„Pšššt!“

Ernshaw taky zaslechl táhlé zaskřípění přicházející odněkud shora. Podívali se v šeru jeden na druhého a našpicovali uši.

„Vem to nahoru tamhle po schodech,“ zašeptal Rodwell a tiše vykročil přes dílnu. „Já projdu dozadu a zkusím se tam dostat jinudy.“

Ernshaw se vrátil ke dveřím, kterými vstoupili dovnitř. Podíval se po autě; stejně jako předtím se u něj nic nedělo. Pak vykročil po schodech. Snažil se jít tiše, ale jeho kroky se schodišťovou šachtou stejně rozléhaly. V prvním patře se

nacházela další prostorná dílna. Zdaleka ne všechna okna byla zabezděná, ale špinavé skleněné tabulky propouštěly slabé zimní světlo jen skrovně. Přesto rozeznal prostor zvící hangáru táhnoucí se přes celou šířku budovy, ve kterém se válely bedny a převrácené pracovní stoly a ježil se les ocelových sloupů.

Zaváhal a sevřel v dlani rukojeť obušku. Loni touhle dobou byl ještě naivní studentík na Hullské univerzitě, a tak se nezdřáhal přiznat si, že nejenže je pěkný opruz pracovat o vánočním svátku – téhle otravné povinnosti byli většinou ušetřeni jen starší ženatí poldové –, ale ještě horší je trávit ho prohledáváním útrob strašidelné vymrzlé ruiny.

Při hlasitém zapraskání ve vysílače sebou škubl.

Zaburácel z ní hlas dispečera vydávajícího pokyny dalším hlídkám. Naštvaně stáhl zvuk.

Šel dál a jeho oči se přizpůsobovaly příšeří. Tak čtyřicet metrů před ním se otevíral průchod do nějaké menší místnosti. Její zadní cihlovou stěnu bůhvíproč zalévalo zelené světlo.

Zelené?

Že by barevná svíčka? Nebo lampión?

Za dveřmi se mihla postava a Ernshaw znehybněl.

„Hej,“ řekl polohlasem. Pak hlasitěji křikl: „Hej!“

Rozeběhl se, obušek v ruce a připravený k úderu.

Když vběhl do místnůstky, nikdo v ní nebyl. Uviděl, že podivně zbarvené světlo má na svědomí kus plesnivě zelené látky přetažený přes okno. V podlaze zel otvor, kterým sestupovaly dolů schůdky – vnitřní únikový východ, samá zrezivělá ocel a nýty – a o kus dál stoupalo schodiště do dalšího patra. Bylo uzoučké, člověk běžných proporcí by se na něj